

Zengő, csodás vasárnap.

Én már mise után

vagyok. Vén, csupasz ágak

integetnek sután

tömör, smaragd rügyekkel.

A fű gyönggyel hímes.

A langy tavaszi reggel,

mint dús aranymíves,

bearanyozta gazdag

fénnyel a házakat.

A külvárosi roskadt

utca arany szalag,

arany folyó: fehéren

kavargó , áradó,

rest, nyugtalan tűzében

csillogni csuda jó.

A fakadó kertekben

ezer madár csivog.

Én értek madárnyelven,

előttem nem titok

a bűvös, bölcs madárszó,

mely forrón, részegen

ömlik el a parázsló,

ideges kerteken.

Én értek madárnyelven,

de szólni nem szabad,

mit mond a türelmetlen,

vad fütty az ég alatt,

mert mindjárt meghalnék én.

S még élni akarok,

élvezni lanyhán, békén

e szép vasárnapot,

zokogni egyszer –másszor

s örülni néhanap.

Mert olykor zúg a zápor,

máskor meg süt a nap.